

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 16C/471/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315215315
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Fekete
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2016:1315215315.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v konaní pred sudkyňou Mgr. Ivanou Fekete v právnej veci navrhovateľky: E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, K. Š. H.T. Q., zastúpenej Bartošík Šváby s.r.o., so sídlom Plynárenská 7/A, Bratislava, IČO: 35929049, proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa, a.s., v skratke SLSP, a.s., so sídlom Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o, so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, IČO: 36 866 598, o zaplatenie 12.908,70 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke istinu vo výške 12 908,70 euro spolu s úrokom z omeškania vo výške

- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.08.2012 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.09.2012 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.10.2012 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.11.2012 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.12.2012 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.01.2013 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.02.2013 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.03.2013 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.04.2013 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.05.2013 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.06.2013 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.07.2013 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.08.2013 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.09.2013 do zaplatenia,
- 8,75% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.10.2013 do zaplatenia,
- 8,25% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.11.2013 do zaplatenia,
- 8,25% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.12.2013 do zaplatenia,
- 8,25% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.01.2014 do zaplatenia,
- 8,25% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.02.2014 do zaplatenia,
- 8,25% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.03.2014 do zaplatenia,
- 8,25% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.04.2014 do zaplatenia,
- 8,25% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.05.2014 do zaplatenia,
- 8,15% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.06.2014 do zaplatenia,
- 8,15% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.07.2014 do zaplatenia,
- 8,15% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.08.2014 do zaplatenia,
- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.09.2014 do zaplatenia,
- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.10.2014 do zaplatenia,
- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.11.2014 do zaplatenia,
- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.12.2014 do zaplatenia,
- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.01.2015 do zaplatenia,
- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.02.2015 do zaplatenia,

- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.03.2015 do zaplataenia,
- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.04.2015 do zaplataenia,
- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.05.2015 do zaplataenia,
- 8,05% p.a. zo sumy 368,82 eur od 16.06.2015 do zaplataenia a náhradu za zaplatený súdny poplatok v sume 774,- euro, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.417,04 euro, k rukám právneho zástupcu navrhovateľky Bartošík Šváby s.r.o., IČO: 35 929 049, v lehote 3 dni od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom na začatie konania, doručeným súdu dňa 15.07.2015 sa navrhovateľka domáhala, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť jej sumu 12.908,70 eur s príslušenstvom a nahradiť trovy konania.

Navrhovateľka v zastúpení právnym zástupcom návrh odôvodnila tým, že s odporcom uzatvorila zmluvu o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), nazvanú ako Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“, predmetom ktorej bolo doživotné peňažné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z Podporného dôchodkového fondu odporcu, vo výške 11.111 SKK (po prepočte konverzným kurzom 368,82 euro) mesačne vždy k 15.dňu nasledujúceho mesiaca až do dožitia navrhovateľky. Odporca od uzatvorenia zmluvy túto čiastku navrhovateľke pravidelne mesačne vyplácal. Dňa 26.10.2009 odporca výpoveďou vypovedal predmetnú zmluvu o dôchodku s uvedením výpovedného dôvodu „využitie zákonného práva podľa ustanovenia § 582 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení“, podľa ktorej mala platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku skončiť dňa 31.03.2010. Odporca k 15.04.2010 nevykonal už žiadnu platbu v prospech navrhovateľky. Uvedenú výpoveď navrhovateľka považuje za neplatnú, z dôvodu nesprávneho použitia ustanovení Občianskeho zákonníka a o možnosti dania výpovede, pričom pre posúdenie tejto otázky je potrebné stanoviť, či je zmluva o dôchodku uzavretá na dobu neurčitú v zmysle § 582 ods. 1 OZ. Podľa názoru navrhovateľky je z právneho hľadiska zmluva o dôchodku zmluvou podľa §§ 842 až 844 OZ, ktorá vychádzajúc z gramatického aj dogmatického výkladu právnej normy, je vždy zmluvou uzatvorenou na dobu neurčitého trvania, pričom platí, že nie je zmluvou na dobu neurčitú, poukazujúc na to, že slovné spojenie „doba neurčitého trvania“ nie je zhodné s legislatívne ustáleným pojmom „doba neurčitá“. Navrhovateľka ďalej v návrhu uviedla, že v minulosti si na tunajšom súde voči odporcovi uplatnila nárok, podobne ako iní navrhovatelia, na zaplataenie sumy mesačného plnenia za apríl 2010 spolu s príslušenstvom a v ďalšom konaní nárok na zaplataenie čiastky zodpovedajúcej mesačnému plneniu za obdobie od mája 2010 do júla 2012 s príslušenstvom, pričom vo vzťahu k posúdeniu charakteru zmluvy o dôchodku bol právny názor v obdobných konaniach s rovnakým právnym základom ustálený a to, že zmluva o dôchodku je platná a výpoveď odporcu neplatná. Poukázala aj na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 25.04.2012, č. k. II . ÚS 26/2012-33, v ktorom v obdobnej veci Ústavný súd SR uviedol, že podstatou zmluvy o dôchodku je záväzok jednej zmluvnej strany poskytovať plnenie druhej zmluvnej strane počas jej trvania a by bolo v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe, bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť, z ktorého dôvodu je v takýchto prípadoch vylúčené tento zmluvný typ ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 OZ a opačné závery krajského súdu boli zjavne arbitrárne a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neutržateľné. Podobne rozhodol aj Najvyšší súd SR v konaní sp. zn. 5 M Cdo 49/2012 (uznesenie zo dňa 29.04.2014) a navrhovateľ napokon zdôraznil, že prakticky všetky najvyššie justičné orgány zaujali k predmetnej veci rovnaký právny názor a napriek tomu odporca odopiera dobrovoľne plniť podľa zmluvy o dôchodku. Žalovaná suma 12.908,70 eur predstavuje nárok za obdobie od augusta 2012 do júna 2015 a nakoľko sa odporca dostal s peňažným plnením podľa zmluvy o dôchodku za uvedené obdobie do omeškania, navrhovateľka si zároveň uplatňuje aj zákonné úroky z omeškania.

Vo veci bol dňa 13.10.2015 pod. č. k. 16C 471/2015-39 vydaný platobný rozkaz, voči ktorému dňa 29.10.2015 podal odporca včas odpor odôvodnený tým, že odporca nemá voči navrhovateľke žiadny záväzok z predmetnej Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ (ďalej len „Zmluva“), pretože právo navrhovateľky na plnenie, ktorého sa domáha, je v rozpore s hmotným právom a ak by aj v minulosti existovalo, už zaniklo a preto ani súd nemôže poskytnúť právnú

ochranu neexistujúcemu právu. Uviedol, že na vec sa vzťahujú ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a najmä odo dňa jeho účinnosti aj ustanovenie § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“) a následne sa na vec aplikuje ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že plnenie zo zmluvy sa stalo právne nemožné zo strany banky, nie je možné obísť normu verejného práva akou je zákon o bankách. Odporca poukázal na účel Zákona o bankách, ktorým je regulácia bankového systému, aby bankový systém v štáte bol stabilný a bezpečný a preto zákon nepovoľuje banke plniť zmluvy bez protiplnenia pre banku a pokiaľ je taká zmluva uzatvorená, tak jej plnenie je zakázané. Takýto výklad zákona sa neobmedzuje len na podnikateľskú činnosť banky, ale týka sa aj vzťahov súvisiacich s organizáciou a riadením banky, pod ktoré odporca zaradil aj vzťah navrhovateľky s odporcom na základe predmetnej Zmluvy. Zákon o bankách upravuje okrem bankových činností aj iné činnosti banky, pričom ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, výslovne neumožňuje banke uskutočňovať činnosti v rozpore s týmto zákonom a vzhľadom k tomu, sa tento zákon použije okrem bankových činností na všetky činnosti banky, ktoré Zákon o bankách zakazuje a s odvolaním na § 116 odporca dôvodil, že sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Potom na základe uvedeného právneho výkladu, odporca vyjadril názor, že takýto zákonný zákaz je logický a potrebný aj z dôvodu, že účelom zákona je ochrániť vklady klientov v bankách, pretože nie je prípustné, aby sa klienti banky svojimi vkladmi skladali navrhovateľke na plnenie zo Zmluvy o dôchodku. Plnenie zo zmluvy o dôchodku je tiež s ohľadom na § 27 ods. 8 zákona o bankách aj hospodársky neodôvodnené, nakoľko odporca ako banka nemá žiaden hospodársky dôvod na plnenie z takejto zmluvy a ide predovšetkým o plnenie bez akejkoľvek protihodnoty vo vzťahu k banke, čím sú splnené podmienky, ktoré zmluvu o dôchodku, vzhľadom na jej právny obsah a charakter, banke znemožňujú uzatvoriť a pokiaľ je uzatvorená, tak plniť. V súhrne napokon odporca uviedol, že pri uplatnenom nároku ide o inú ako bankovú činnosť, ktorá je odo dňa účinnosti § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou v rozpore so zákonom o bankách. Preto pri zmluve o dôchodku podľa § 842 OZ, ide o banke zákonom zakázaný záväzok zo zmluvy jednostranne zaväzujúcej a pri aplikovaní uvedených ustanovení zákona o bankách, tento záväzok, ak by aj predtým existoval tak zanikol, nakoľko plnenie z predmetnej zmluvy sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 OZ, s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia zákona o bankách. Odporca napokon argumentoval, že aplikovanie Zákona o bankách predovšetkým upravuje činnosť bánk pôsobiacich v Slovenskej republike a preto je lex specialis na všetky právne vzťahy banky a nemožno jeho aplikovanie právne vylúčiť na žiaden právny vzťah, ktorého zmluvnou stranou je banka. Opierajúc sa o túto argumentáciu odporca žiadal žalobný návrh zamietnuť.

Napokon namietal aj samotnú existenciu predmetnej zmluvy o dôchodku, nakoľko odporcovi nie je známe, že navrhovateľka predložila súdu jej originál.

Odporca žiadal aby súd na predkladaný nález Ústavného súdu SR neprihliadal, pretože ním nie je viazaný a takým výkladom práva je porušená ochrana vlastníckeho práva odporcu, priznanie žalovaného nároku zasiahne do ochrany vlastníckeho práva a zvýhodní navrhovateľku na úkor odporcu, pričom majetok banky je zákonom tak chránený, aby z neho nemohli byť poskytnuté plnenia v rozpore s ustanoveniami osobitného Zákona o bankách. Podľa názoru odporcu aplikovanie Zákona o bankách nie je možné vylúčiť na žiadny právny vzťah, ktorého zmluvnou stranou je banka a je vzhľadom na jeho ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou nepodstatným, v akom právnom postavení je voči banke navrhovateľka.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odporu z 25.11.2015 odmietol argumentáciu odporcu, ktorou spochybnil existenciu samotnej Zmluvy, ktorou zdôvodnil rozpor práva navrhovateľky na plnenie zo Zmluvy s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona o bankách a ktorou zdôvodnil zánik práva navrhovateľky na plnenie zo Zmluvy, pre dodatočnú nemožnosť plnenia podľa § 582 Občianskeho zákonníka.

Namietal, v prvom rade účelovosť konania odporcu, ktorý ako zamestnávateľ vytvoril pre bývalých zamestnancov podporný fond, z ktorého na základe Zmluvy navrhovateľke poskytoval plnenie viac ako 15 rokov, počas ktorých ani jedenkrát existenciu Zmluvy nespochybnil. V roku 2002 odporca poslal všetkým poberateľom príspevku z podporného dôchodkového fondu vrátane navrhovateľky návrh Dohody o ukončení Zmluvy s ponukou jednorazového vyrovnania a nakoľko odporkyňa túto neakceptovala, naďalej ďalších 7 rokov jej vyplácal plnenie až do roku 2009, kedy zaslal navrhovateľke výpoveď s poukazom na § 582 OZ a posledné plnenie vyplatil navrhovateľka 15.03.2010. Navrhovateľka

si za ďalšie obdobie (04/2010) uplatnila nárok na súde a následne za obdobie ďalších 27 mesiacov (od mája 2010 počnúc). Navrhovateľ poukázal ohľadom účelovosti obrany odporcu, ktorej zrejším cieľom je vyhnúť sa plneniu povinností vyplývajúcich mu z uzatvorenej Zmluvy, aj na zmenu argumentácie odporcu, ktorý už pôvodné dôvody neurčitosti Zmluvy a nárok na jej vypovedanie podľa § 842 OZ neuplatňuje a uvádza nové argumenty spočívajúce v rozpore Zmluvy s ustanoveniami Zákona o bankách a nemožnosť plnenia zo Zmluvy podľa § 582. Takáto argumentácia odporcu je v celom kontexte iba účelovou obranou a aj v rozpore s dobrými mravmi.

Ohľadom týchto argumentov odporcu, navrhovateľ uviedol, že

- § 27 ods. 8 sa nevzťahuje na interné predpisy odporcu a jeho zamestnanca a vôbec sa netýka vzťahov upravených zmluvou o dôchodku medzi navrhovateľkou a odporcom, ako zamestnancom a zamestnávateľom, ale upravuje len vzťahy odporcu ako banky navonok /uzatváranie zmlúv s klientmi, inými bankami vzhľadom k predmetu činnosti banky/ a to s poukazom na pôsobnosť Zákona o bankách v zmysle § 1 a v nadväznosti na § 27, systematicky začlenení do VI. časti Zákona o bankách, podľa názvu upravujúcej „Požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“, z ktorých je zrejmé, že uzatváranie zmlúv o dôchodku s vlastnými zamestnancami, nie je podnikaním banky, resp. bankovým obchodom.

- Zákon o bankách nezakazuje vyplácanie plnenia z Podporného dôchodkového fondu odporcu, vytváraného z použiteľného zisku odporcu, čo vyplýva zo Štatútu Podporného dôchodkového fondu

- Podporný dôchodkový fond, bol vytvorený v roku 1993 na základe Podnikovej kolektívnej zmluvy SŠTSP na rok 1993, v tom čase v súlade s vládnym nariadením ČSFR č. 577/90 Zb. o finančnom hospodárení štátnych podnikov, s použiteľného zisku do výšky 10%, minimálne však vo výške 5% za rok, tzn. že odporca si mal zo svojho čistého zisku vytvárať účelový fond na vyplácanie plnenia zo zmlúv o dôchodku, uzavretých so svojimi bývalými zamestnancami; Zákon o bankách nelimituje oprávnenie bánk použiť po splnení zákonných povinností svoj čistý zisk podľa vlastného uváženia

- žiadne ustanovenie Zákona o bankách nezakazuje vykonávanie peňažnej platby na základe zmluvy o dôchodku a uvedená Zmluva, nie je zmluvou uzavretou za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 8; zmluva o dôchodku ako zmluvný typ je zmluvou asynalagmatickou, ktorá je môže byť uzatvorená aj na doživotie a teda nie je zmluvou uzatváranou za nápadne nevýhodných podmienok pre jednu zmluvnú stranu, nakoľko navrhovateľka bola dlhé roky zamestnancom odporcu a protihodnota plnenia odporcu bola zo strany navrhovateľky poskytnutá takmer počas celého jej aktívneho pracovného života a preto ani neexistuje rozpor Zmluvy s § 27 ods. 8 Zákona o bankách

- povinnosť bánk plniť nie je Zákonom o bankách dotknutá a ani v prípade, ak by Zmluva o dôchodku bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok pre odporcu, tak jej platnosť nezaniká a nezaniká ani povinnosť odporcu z takejto zmluvy poskytovať plnenie. K zániku povinnosti odporcu plniť zo Zmluvy z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia pre rozpor Zmluvy s § 27 ods. 8 Zákona o bankách nemohlo dôjsť, nakoľko žiadne ustanovenie tohto zákona explicitne nespája rozpor právneho vzťahu s § 27 ods. 8 so zánikom takéhoto právneho vzťahu. Ustanovenie § 119 ods. 3 Zák. o bankách výslovne stanovuje bankám povinnosť zosúladiť svoje právne vzťahy k tretím osobám vzniknuté pri vykonávaní činnosti podľa dovtedajších predpisov so Zákonom o bankách do 6 mesiacov od účinnosti tohto zákona.

- v danom prípade plnením zo Zmluvy, je pravidelné vyplácanie finančnej čiastky povinným na účet oprávnenej osoby a vykonávanie týchto úhrad nie je v rozpore so zákonom, z ktorého dôvodu je nesprávna argumentácia odporcu o nemožnosti plnenia, či už faktickej alebo právnej (zákonom zakázanej) podľa § 575 OZ

- navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal aj na iné aktivity odporcu, ktorý argumentoval hospodársky neodôvodneným plnením zo Zmluvy a preto podľa odporcu ide o zakázané plnenie, avšak sám odporca takéto plnenia poskytuje a verejne prezentuje na internetových stránkach, resp. sú obsiahnuté aj vo Výročnej správe Nadácia SLSP za rok 2014, poskytnutie finančných darov fyzickým a právnickým osobám, napr. poskytnutie 1 milión Sk na projekty v prospech verejných knižníc, ako dar sumu 500.000 Sk na pomoc obyvateľom postihnutým zemetrasením v JV Ázii, finančná pomoc Tatrám v rámci projektu Tatranský Vodný les, ako dar sumu 275.000 Sk víťazom študentskej súťaže, ako dar protipovodňové vaky pre obec Ľubica, atď. Potom ak odporca bez protiplnenia poskytuje finančné sumy a rôzne zamestnanecké výhody svojim zamestnancom /odmeny, prémie manažérom a pod./ aj takéto plnenia by mali byť v rozpore so Zákonom o bankách, nakoľko sa nejedná o konanie vo veci bankových činností, čím odporca potvrdzuje, že poskytovanie peňažného plnenia tretím osobám bez protiplnenia je možné a dovolené.

- rozpor s dobrými mravmi, navrhovateľ vidí v danom prípade v postupe odporcu, ktorý si dlhodobo, dobrovoľne a v súlade s účelom podporného dôchodkového fondu, vymedzeného v čl. I Štatútu, plnil

svoju zmluvnú povinnosť zo Zmluvy, pričom týmto účelom bola podpora zabezpečenia životnej úrovne po odchode do starobného dôchodku, ktorú navrhovateľka ako zamestnanec odporcu dosiahla v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie jej vernosti k odporcovi a kvality jej práce a na podporu jej stabilizácie. Navrhovateľka ako dlhoročný zamestnanec odporcu prispela svojou prácou k súčasnému postaveniu odporcu na bankovom trhu, pričom za prácu nedostávala nadštandardné ohodnotenie. Výpoveď odporcu zo Zmluvy o dôchodku zo dňa 26.10.2009, ako i následné konanie odporcu, je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko skončením vyplácania dôchodku podľa Zmluvy, došlo k podstatnému zníženiu životnej úrovne navrhovateľky, s ohľadom na uvedený charakter a účel Zmluvy, ktorým je zabezpečenie životnej úrovne bývalého zamestnanca kompenzáciou do výšky dovtedajšieho príjmu.

Súd vec prejednal, pričom vypočul právnych zástupcov účastníkov konania na základe vykonaného dokazovania predloženými listinnými dôkazmi - fotokópiou Zmluvy o poskytovaní plnenia z „ Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ zo dňa 09.02.1994, žiadosťou o poskytnutie plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., Štatútom podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne jeho dodatkom, príkazom generálneho riaditeľa SŠTSP z 20.07.1993, výpoveďou zo dňa 26.10.2009, návrhom dohody o ukončení Zmluvy o poskytovaní plnenia z „ Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ zo dňa 03.06.2002, ďalšími v spise založenými listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav rozhodný pre posúdenie veci.

Navrhovateľka a odporca uzatvorili dňa 09.02.1994 Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu“ Slovenskej sporiteľne, a.s. (ďalej len „Zmluva“ a „PDF SLSP“), predmetom ktorej bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z PDF SŠTSP (teraz SLSP), podľa Štatútu tohto fondu a na základe ktorej sa odporca zaviazal vypláčať navrhovateľke (ako príjemcovi) doživotne sumu 11.111,- Sk (368,82 euro) mesačne, vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia navrhovateľky, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci v ktorom začala navrhovateľka poberať starobný dôchodok alebo plný invalidný dôchodok, pričom vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca (navrhovateľka) dožil.

Dňa 26.10.2009 odporca uplatnil voči navrhovateľke v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka výpoveď z predmetnej Zmluvy, a to z dôvodu, že Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplyva spôsob jej výpovede. Platnosť a účinnosť Zmluvy o dôchodku mala skončiť ku dňu 31.03.2010. Počnúc mesiacom apríl 2010 prestal odporca navrhovateľke vypláčať plnenie v zmysle Zmluvy, pričom navrhovateľka si sporný nárok, formou splatných mesačných plnení, počnúc aprílom 2010 uplatnila žalobami na súde, ktorý jej tieto nároky, naposledy za mesiac júl 2012 priznal spolu s príslušenstvom (rozsudok OS Bratislava III. zo dňa 16.02.2011, č. k. 44C 120/2010-108, právoplatný dňa 09.11.2011 v spojení s rozsudkom KS v Bratislave z 21.09.2011 č. k. 15 Co 152/2011-162 a rozsudok OS Bratislava III. zo dňa 21.05.2013, č. k. 19C 227/2012-95, právoplatný dňa 03.03.2015 v spojení s rozsudkom KS v Bratislave z 22.1.2015 č. k. 9 Co 432/2013-129).

Otázka platnosti Zmluvy a prejudiciálne neplatnosti výpovede Zmluvy z 26.10.2009 medzi účastníkmi v tomto konaní nebola sporná. Predmetné konanie je v poradí už tretím konaním o rovnakom nároku, avšak za ďalšie obdobie, a v predchádzajúcich konaniach (rovnako ako v obdobných konaniach ďalších dotknutých bývalých zamestnancov odporcu), boli k uvedeným otázkam prijaté závery súdmi oboch stupňov a tiež sa nimi zaoberal aj Najvyšší súd SR a napokon Ústavný súd SR.

V tomto konaní odporca svoje námietky smeroval predovšetkým k zániku práva navrhovateľky na plnenie zo Zmluvy, a tým aj povinnosti odporcu toto plnenie zo Zmluvy navrhovateľke poskytovať, pre nemožnosť plnenia v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona o bankách. Tiež odporca namietal ako spornú existenciu zmluvy o dôchodku dôvodiac tým, že navrhovateľka nepredložila jej originál.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa plnenie stane nemožným, povinnosť dlžníka plniť zanikne.

Podľa § 578 Občianskeho zákonníka, práva a povinnosti zaniknú uplynutím času, na ktorý boli obmedzené.

Podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je dojednaná zmluva na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť a ak zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede, možno zmluvu vypovedať v lehote troch mesiacov ku dňu kalendárneho štvrtého roka.

Podľa § 842 Občianskeho zákonníka, zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne alebo inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku.

Podľa § 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“) v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému.

Podľa § 2 ods. 1 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.07.2014, banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, 1) ktorá a) prijíma vklady a b) poskytuje úvery a ktorá má na výkon činností podľa písmen a) a b) udelené bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje. Ustanovenie § 2 ods. 2 Zákona o bankách od účinnosti tohto zákona, potom konkrétne vymedzovalo ďalšie činnosti, ktoré banka môže okrem činností uvedených v odseku 1 vykonávať, ak ich má uvedené v bankovom povolení; išlo takmer totožné bankové činnosti, ako ich upravuje § 2 ods. 2 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.08.2014.

Podľa § 2 ods. 1 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.08.2014, banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, 1) ktorá je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu 1a) a ktorá má bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje.

Podľa § 2 ods. 2 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.08.2014, banka môže okrem prijímania vkladov a poskytovania úverov vykonávať, ak ich má uvedené v bankovom povolení, tieto ďalšie bankové činnosti:

- a) poskytovanie platobných služieb 1a) a zúčtovanie,
- b) poskytovanie investičných služieb, investičných činností a vedľajších služieb podľa osobitného zákona 1a) a investovanie do cenných papierov na vlastný účet,
- c) obchodovanie na vlastný účet
 1. s finančnými nástrojmi peňažného trhu v eurách a v cudzej mene, so zlatom vrátane zmenárenskej činnosti,
 2. s finančnými nástrojmi kapitálového trhu v eurách a v cudzej mene,
 3. s mincami z drahých kovov, pamätnými bankovkami a pamätnými mincami, zberateľskými mincami, hárkami bankoviek a súbormi obehových mincí,
- d) správu pohľadávok klienta na jeho účet vrátane súvisiaceho poradenstva,
- e) finančný lízing,
- f) poskytovanie záruk, 2) otváranie a potvrdzovanie akreditívov, 3)
- g) poskytovanie poradenských služieb v oblasti podnikania,
- h) vydávanie cenných papierov, účasť na vydávaní cenných papierov a poskytovanie súvisiacich služieb,
- i) finančné sprostredkovanie,
- j) uloženie vecí,
- k) prenájom bezpečnostných schránok,
- l) poskytovanie bankových informácií,
- m) osobitné hypotekárne obchody (ďalej len "hypotekárny obchod") podľa § 67 ods. 1,
- n) funkciu depozitára podľa osobitného predpisu, 5)
- o) spracovávanie bankoviek a mincí,
- p) vydávanie a správa elektronických peňazí.

Podľa § 2 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 09.06.2013, činnosti uvedené v odsekoch 1 a 2 (ďalej len "bankové činnosti") môžu vykonávať prostredníctvom svojich pobočiek tiež zahraničné banky, ktoré majú na to bankové povolenie podľa § 8.

Podľa § 2 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 10.06.2013 do 31.07.2014, bankové činnosti uvedené v odsekoch 1 a 2 (ďalej len "bankové činnosti") môžu na území Slovenskej republiky v súlade s jej právnym poriadkom vykonávať prostredníctvom svojich pobočiek tiež zahraničné banky, ktoré majú na to bankové povolenie podľa § 8 alebo ktoré sú oprávnené na vykonávanie bankových činností podľa § 11 až 20.

Podľa § 2 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.08.2014, bankové činnosti uvedené v odseku 2 môžu na území Slovenskej republiky v súlade s jej právnym poriadkom vykonávať prostredníctvom svojich pobočiek tiež zahraničné banky, ktoré majú na to bankové povolenie podľa § 8 alebo ktoré sú oprávnené na vykonávanie bankových činností podľa § 11 až 20.

Podľa § 2 ods. 9 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.07.2014, banka a pobočka zahraničnej banky nesmú s výnimkou uvedenou v odseku 10 vykonávať iné podnikateľské činnosti ako bankové činnosti.

Podľa § 2 ods. 10 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.07.2014, iné ako bankové činnosti môžu banka a pobočka zahraničnej banky vykonávať pre iného, len ak súvisia s jej prevádzkou. Na také činnosti je potrebný súhlas Národnej banky Slovenska. Takéto činnosti sa nezapisujú do obchodného registra.

Podľa § 27 ods. 1 veta prvá Zákona o bankách (VI. časť „Požiadavky na podnikanie banky a pobočky banky“) v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, banka a pobočka zahraničnej banky vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe.

Podľa § 27 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.12.2006 a s účinnosťou od 01.01.2007 do 31.07.2014 v upravenom, obsahovo totožnom znení podľa § 27 ods. 8 a s účinnosťou od 01.08.2014 v totožnom znení § 27 ods. 12), banka alebo pobočka zahraničnej banky nesmie uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre ňu, najmä také zmluvy, ktoré ju zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené jej pohľadávky.

Podľa prechodného ustanovenia § 116 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa prechodného ustanovenia § 119 ods. 3 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, banky, pobočky zahraničných bánk a iné osoby sú najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona povinné zosúladiť s týmto zákonom svoje právne vzťahy voči tretím osobám vzniknuté pri vykonávaní činnosti podľa doterajších predpisov; odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona však nikto nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Každá banka je tiež povinná do 12 mesiacov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona zosúladiť svoje stanovky s týmto zákonom; ak banka do uplynutia tejto lehoty nezosúladi niektoré ustanovenia svojich stanov s týmto zákonom, tieto ustanovenia strácajú platnosť dňom uplynutia tejto lehoty.

Podľa prechodného ustanovenia § 122n ods. 1, 3, 4 Zákona o bankách k úpravám účinným od 01.12.2011, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy upravené týmto zákonom, ktoré vznikli pred 1. decembrom 2011; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. decembrom 2011 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 30. novembra 2011, ak v ďalších odsekoch neustanovuje tento zákon inak. Každá banka je povinná najneskôr do 31. júla 2012 zaviesť a uplatňovať zásady odmeňovania v súlade s týmto zákonom. Každá banka a iné osoby podľa § 23a ods. 1 sú najneskôr do 31. júla 2012 povinní zabezpečiť zosúladenie ustanovení pracovných zmlúv, mandátnych zmlúv alebo ich iných vzájomných zmlúv, v ktorých sú dohodnuté podmienky odmeňovania alebo iné požitky v prospech osôb podľa § 23a ods. 1, s týmto zákonom; ak banka a iné osoby podľa §

23a ods. 1 nezosúladia niektoré ustanovenia ich vzájomných zmlúv s týmto zákonom do 31. júla 2012, tieto ustanovenia strácajú platnosť 1. augusta 2012.

Podľa prechodného ustanovenia § 122t ods. 3 Zákona o bankách k úpravám účinným od 01.08.2014, každá banka a iné osoby podľa § 23a ods. 1 sú najneskôr do 30. novembra 2014 povinní zabezpečiť zosúladienie ustanovení pracovných zmlúv, mandátnych zmlúv alebo ich iných vzájomných zmlúv, v ktorých sú dohodnuté podmienky odmeňovania alebo iné požitky v prospech osôb podľa § 23a ods. 1, s týmto zákonom; ak banka a iné osoby podľa § 23a ods. 1 nezosúladia niektoré ustanovenia ich vzájomných zmlúv s týmto zákonom do 30. novembra 2014, tieto ustanovenia strácajú platnosť 1. decembra 2014.

V danom prípade medzi účastníkmi nie je sporná otázka skutkových okolností, ale je sporná otázka právneho posúdenia veci, ku ktorému súd uvádza nasledovné:

V prvom rade súd na rozdiel od odporcu nepokladá za spornú existenciu zmluvy o dôchodku, nakoľko touto zmluvou o dôchodku je súdu predložená fotokópia Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ uzatvorená navrhovateľkou a odporcom (v tom čase Slovenskou štátnou sporiteľňou v skratke SŠTSP) dňa 09.02.1994 a súd nemá pochybnosť o existencii originálu tejto písomnej Zmluvy, keď je nesporné, že navrhovateľke odporca od jej uzatvorenia, tzn. februára 1994 do marca 2010 poskytoval dohodnuté plnenie a nikdy pred tým, nespochybňoval jej existenciu alebo platnosť. Naopak, práve prejavy odporcu - okrem plnenia zo Zmluvy, aj vypracovaný, odporcom podpísaný a predložený návrh dohody o jej ukončení z 03.06.2002 a neskôr, pôvodne sporná výpoveď z 26.10.2009, nepochybne preukazujú existenciu Zmluvy a na námietku odporcu v tomto smere súd neprihliadal.

Pre úplnosť súd uvádza, že uvedená Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu, je z právneho hľadiska bezpochyby zmluvou o dôchodku podľa citovaných ustanovení § 842 až § 844 Občianskeho zákonníka, ktorej podstatnými náležitosťami je okrem vymedzenia zmluvných strán, vymedzenie (určenie) určitej doby trvania, vymedzenie druhu a výšky dôchodku a určenie jeho periodicity. Pre dobu trvania zmluvy o dôchodku, právna úprava kogentne zakladá možnosť uzavrieť túto zmluvu vždy len na dobu určitú keď stanovuje, že zmluva o dôchodku sa uzatvára buď na „doživotie“ alebo „inak určenú dobu neurčitého trvania“. Táto doba určitá nie je ohraničená konkrétnym termínom (dátumom), ale konkrétnou, určitou skutočnosťou, tzn. ide o určitú dobu neurčitého trvania a práve táto neurčitosť trvania doby, je charakteristickým znakom uvedeného zmluvného typu. Je na účastníkoch zmluvy o dôchodku, či si zvolia túto dobu buď na doživotie, kedy je doba trvania určitá a ohraničená smrťou prijímateľa alebo iným spôsobom ohraničenú určitú dobu neurčitého trvania, napr. doba štúdia a pod. Za dodržania týchto podstatných náležitostí, sa uvedenou Zmluvou zo 09.02.1994 odporca zaviazal vyplácať navrhovateľke doživotne (určitá doba neurčitého trvania), mesačný dôchodok vo výške 11.111,- Sk/368,82 euro.

Potom v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvu ktorá je uzatvorená na dobu určitú (i keď neurčitého trvania) nemožno vypovedať a výpoveď zo dňa 26.10.2009, na základe ktorej malo dôjsť k skončeniu zmluvy k 31.03.2010, je pre jej rozpor so zákonom absolútne neplatná (§ 39 OZ) a odporca bol povinný naďalej vyplácať navrhovateľke mesačný dôchodok podľa predmetnej Zmluvy.

Čo sa týka ďalšej argumentácie odporcu o zániku práva navrhovateľky na plnenie zo Zmluvy pre nemožnosť plnenia v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona o bankách, súd uvádza, že z citovaných ustanovení Zákona o bankách, od jeho účinnosti od 01.01.2002 (§ 1, § 2 a § 27 ods. 5 resp. s úč. od 01.01.2007 § 27 ods. 8, v nadväznosti na § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou) vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú výlučne na „bankovú činnosť“, ktorou je v zmysle § 2 ods. 5 zákona o bankách, činnosť uvedená v § 2 ods. 1 ako prijímanie vkladov a poskytovanie úverov a činnosť konkrétne vymedzená v § 2 ods. 2 zákona o bankách (s úč. od 01.08.2014 uvedená iba v § 2 ods. 2) a ďalej sa tento zákon vzťahuje na iné ako bankové činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného a ide o činnosti výlučne súvisiace s prevádzkou banky (§ 2 ods. 10 zákona o bankách). Všetky uvedené činnosti, na ktoré sa vzťahuje Zákon o bankách a ktoré upravuje, sú podnikateľskými činnosťami banky a explicitne zákaz vykonávať iné činnosti, ako uvedené bankové činnosti okrem činností, výlučne súvisiacich s prevádzkou banky, sa vzťahuje na inú, avšak podnikateľskú činnosť, čo výslovne vyplýva z § 2 ods. 9 Zákona o bankách.

Zákon o bankách od svojej účinnosti ako lex specialis upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). Vzťah od ktorého navrhovateľka odvodzuje uplatnený nárok však takýmto vzťahom nie je, nakoľko nejde o vzťah súvisiaci so vznikom alebo zánikom banky, ani o vzťah súvisiaci s podnikateľskou činnosťou banky, ktorá je ako bolo uvedené vymedzená v § 2 ods. 2 a ods. 10 a vyplýva to aj zo znenia § 2 ods. 9 (a aj ďalších ustanovení Zákona o bankách podľa VI. časti) a napokon nejde ani o vzťah súvisiaci s organizáciou alebo riadením banky, ktoré možno odvodiť z ustanovení V. časti Zákona o bankách v znení účinnom od 01.01.2002 a rovnako v znení neskorších zmien a novelizácií Zákona o bankách. Z ustanovenia na ktoré poukazuje odporca, § 27 ods. 8 (od 1.1.2002 do 1.1.2007 znenie § 27 ods. 5) vyplýva, že banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky. Z hľadiska systematického zaradenia tejto právnej úpravy, s účinnosťou od 01.01.2002 zakazujúcej uzatváranie zmlúv uvedených v § 27 ods. 5 resp. od 01.01.2007 v § 27 ods. 8, v rámci šiestej časti zákona o bankách upravujúcej „Požiadavky na podnikanie banky“, v nadväznosti na „Základné ustanovenia“ zákona vyplýva, že sa tento zákaz vzťahuje na bankovú činnosť, ktorá je podnikateľskou (obchodnou) činnosťou banky vo vzťahu ku klientom banky a tiež na inú než bankovú činnosť, ktorou je len činnosť súvisiaca z prevádzkovou činnosťou banky, tzn. aj jej podnikateľskou činnosťou. Preto zákon o bankách č. 483/2001 Z. z., ktorý zrušil dovtedy účinný zákon č. 21/1992 Zb. o bankách odo dňa účinnosti, vytvoril okrem iného mechanizmus na zamedzenie tých podnikateľských činností, ktoré by boli v rozpore s novou právnou úpravou a ktoré sa v zmysle s § 27 ods. 5 (resp. od 1.1.2007 ods. 8) v nadväznosti na § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z., nadobudnutím účinnosti tohto zákona stali nemožnými. Uvedená právna úprava sa preto vzťahuje na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky a nevzťahuje sa na iné právne vzťahy, tzn. na zmluvný vzťah medzi navrhovateľkou a odporcom na základe uzatvorenej Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ z 09.04.1994, ktorá je podľa svojho obsahu a účelu zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka.

V danom vzťahu odporca (pred transformáciou na akciovú spoločnosť SLSP. a.s. ako Slovenská štátna sporiteľňa) vystupoval ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi, odchádzajúceho do dôchodku a ktorý v rámci svojej sociálnej politiky v danom čase (nie svojej bankovej alebo inej činnosti vymedzenej podľa § 1 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách v znení platnom a účinnom od 01.02.1992), vytvoril osobitný fond za účelom podpory zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci odporcu dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a podporu stabilizácie pracovníkov odporcu (čl. I Štatútu Podporného dôchodkového fondu SŠTSP, ďalej len „Štatút“) a stanovil podmienky a kritéria jeho tvorby z použiteľného zisku (v tom čase rešpektujúc právne predpisy o finančnom hospodárení štátnych podnikov) a podmienky a kritéria pre poskytovanie plnenia z tohto fondu, obsiahnuté v Štatúte v znení jeho Dodátok. Uvedené plnenie z Podporného dôchodkového fondu bolo za splnenia stanovených podmienok v zmysle V. v nadväznosti na čl. III. bod 6 Štatútu, obligatónym nárokom a na základe toho uzatvorila predmetnú Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ dňa 09.04.1994 s odporcom aj navrhovateľka. Obsahovou náplňou tejto zmluvy bolo potom poskytovanie plnenia z podporného dôchodkového fondu, formou pravidelne sa opakujúcej dávky, majúcej jednoznačne sociálny charakter a jej účelom od počiatku bolo prispievať touto formou na sociálne zabezpečenie svojich dlhoročných zamestnancov po odchode na dôchodok (starobný alebo plný invalidný). Tak v Štatúte ako aj v interných aktoch riadiacich zamestnancov odporcu, sa opakovane zdôrazňuje účel zriadenia uvedeného fondu ako výrazne humaného spôsobu sociálnej a ekonomickej stabilizácie zamestnancov odporcu. Je zrejme, že predmetnú Zmluvu neuzatváral odporca ako podnikateľský subjekt pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ktorou je banková činnosť a iná s prevádzkou banky súvisiaca činnosť. Plnenie zo zmluvy o dôchodku, uzatvorenej v zmysle Občianskeho zákonníka, z dôchodkového fondu vytvoreného na podporu bývalých zamestnancov odporcu, nie je v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 (predtým § 27 ods. 5) v spojení s ustanovením 119 ods. 3 zákona o bankách. Zákon o bankách v žiadnom zo svojich ustanovení, neobmedzuje banky ako právnické osoby, ktorých predmetom podnikateľskej činnosti je banková činnosť a iná činnosť súvisiaca s jej prevádzkou podľa osobitného zákona, aby za splnenia zákonných povinností a rešpektovania zákonných obmedzení

(týkajúcich sa výlučne podnikateľskej činnosti banky a činnosti súvisiacej s organizáciou a riadením banky, napr. zásady odmeňovania podľa § 23a Zákona o bankách...), svoj čistý zisk použili podľa vlastného uváženia a disponibilný zisk rozdelili v podobe dividend a tantiém svojim akcionárom, použili časť zisku na humánnu, sociálnu činnosť príp. použili časť zisku na aj vytvorenie sociálneho fondu akým je podporný dôchodkový fond, ktorý odporca vytvoril, za účelom sociálnej podpory svojich bývalých dlhoročných zamestnancov a sú z neho vyplácané plnenia z uzatvorených Zmlúv.

Vzhľadom na uvedené je možné uzavrieť, že poskytovanie plnenia zo Zmluvy z Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s., ktorá je ako bolo uvedené, zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, nie je takou činnosťou banky akú ma na mysli uvedený zákon o bankách (podnikateľská, obchodná činnosť spočívajúca v prijímaní vkladov a poskytovaní úverov alebo v bankovej činnosti vymedzenej týmto zákonom v § 2 ods. 2 alebo inej ako bankovej činnosti súvisiacej s prevádzkou banky) a preto na ňu nie je možné aplikovať ustanovenia Zákona o bankách a súd preto nemohol akceptovať argumentáciu odporcu, že zmluva zanikla pre nemožnosť plnenia podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách.

Na základe všetkých uvedených dôvodov súd posúdil nárok ako dôvodný a priznal ho navrhovateľke v uplatnenej výške, ktorá medzi účastníkmi nebola sporná.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Týmto predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len "vládneho nariadenia").

Podľa § 3 ods. 1 vládneho nariadenia v znení platnom a účinnom do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 3 ods. 1 vládneho nariadenia v znení platnom a účinnom od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa prechodného ustanovenia § 10c vládneho nariadenia k úprave účinnej od 01.02.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

V danom prípade záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, preto výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013, aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola v období od 11.07.2012 do 07.05.2013 vo výške 0,75 %, tzn. výška úrokov z omeškania v tomto období bola 8,75 % p.a., v období od 08.05.2013 do 12.11.2013 vo výške ,50 %, tzn. výška úrokov z omeškania v tomto období bola 8,50 % p.a.; v období od 13.11.2013 do 10.06.2014 bola vo výške 0,25 %, tzn. výška úrokov z omeškania v tomto období bola 8,25 % p.a., v období od 11.06.2014 do 09.09.2014 vo výške 0,15 %, tzn. výška úrokov z omeškania v tomto období bola 8,15 % p.a. a v období od 10.09.2014 vo výške 0,05 %, tzn. výška úrokov z omeškania je 8,05 % p.a..

O príslušenstve pohľadávky, úrokoch z omeškania, súd rozhodol v zmysle citovaných ustanovení § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov. Odporca sa dostal s peňažným plnením - vyplatením mesačného dôchodku podľa Zmluvy do omeškania, a preto

súd priznal navrhovateľke zákonné úroky z omeškania v uvedenej výške z priznaných súm za jednotlivé mesiace od 08/2012 do 06/2015 a to vždy odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti, ktorým bol termín určený pre výplatu plnenia vždy do 15. dňa každého mesiaca (od 3. Zmluvy) až do zaplatenia, tak ako to je uvedené vo výroku rozsudku.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 5 O.s.p., trovy konania určí súd podľa sadzobníkov a podľa zásad platných pre náhradu mzdy a hotových výdavkov. Určiť výšku trov môže predseda senátu alebo samosudca až v písomnom vyhotovení rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 8 O.s.p., vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadrí osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 224 ods.3 O.s.p. a v spore úspešnej navrhovateľke priznal plnú náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania (pred súdom prvého stupňa aj odvolacieho konania) za zaplatený súdny poplatok za návrh na začatie konania v sume 774 euro a náhradu trov právneho zastúpenia navrhovateľky spolu v sume 2.191,04 euro, vyčíslené podľa § 9, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a), c) a d), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, za 4 úkony právnej služby:

- prevzatie a príprava zastúpenia 06.12.2009 á 287,14 eur + RP 6,95 eur,
- písomný návrh na začatie konania zo dňa 15.07.2015 á 287,14 eur + RP 8,39 eur,
- písomné podanie vo veci - vyjadrenie k odporu z 25.11.2015 á 287,14 eur + RP 8,39 eur,
- 1 x účasť na pojednávaní dňa 24.03.2016 á 287,14 eur + RP 8,58 eur

Trovy právneho zastúpenia navrhovateľky v konaní predstavujú odmenu spolu s náhradami podľa cit. vyhlášky, spolu vo výške 1.417,04 euro (4 x 287,14 € spolu 1.148,56 € + 4 x RP spolu 32,31 €) + zvýšenie o 20 % DPH (236,17 €).

Náhradu trov konania navrhovateľky v celkovej sume 2.191,04 euro, je odporca povinný podľa § 149 ods. 1 O.s.p., zaplatiť k rukám (na účet) právneho zástupcu navrhovateľky Bartošik Šváby s.r.o. so sídlom Plynárska 7/A, Bratislava, IČO: 35929049, vedený v Q. Q., T.Q., č. účtu : XXXXXXXXXXXX/XXXX, IBAN: Q. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, dvojmo, cestou tunajšieho súdu.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ust. § 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (ust. § 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.